

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.ª atrassats des 2.ª tom....	0'05	»
Id. id. des 1.ª tom....	0'07	»

SONARÁ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.....	1'50
	1 any.....	5'00

DONA VERITAT.

Es una senhora molt véya, diu que vé de casa nòble; va mal vestida, casi nuha, té es nàs prim, morros gruxats, clara de coló, cabeys blanchs y una llengo que fibla. Vat-aquí es retaulo de Dona Veritat.

—Però volèm sèbre ses séues costums íntimes; còm viu; que menja.

—¿Tot axò voleu sèbre? Ydò, escoltau:

Es una dòna qu'allà ahont es no hey falta rendu; ningú la pòt veure; es per tothom lo més antipàtich y lo més insufrible de la vida. No té ni amigues, ni amichs, ni benefactors. Per tot arreu l'enjègan. Quant conversa tota sa gent s'hi aboca à demunt y apar que la se vulguin menjà à crits. No pòt obrí sa boca de cap casta, cada dia y cad' hora la m'atupan y la me rapiñan. Sa séua cara es un Llatze; y si qualque pich alsa la ven més de lo acostumat la ferman de mans y pèus y la tancan en pañy y clau; perqu' heu de sèbre qu' es una dòna que corre de presidi en presidi y qu' à n' es séus pèus hey dú llagues que may se curan; qu' es séus puñs son de coló morat, que ja hey té calls de ses cadenes y que té es morros de cantarano à causa de sa mordassa que li sòlen posà sovint, sovint.

Ningú sab de lo que viu; à ca-séua ningú hey ha afinat may. Camina p' els carrés *daxo, daxo*, y en trobà un diari l'esqueixa y el trepitja; p' es carré de Sant Miquèl ja fà molt de temps que no hey ha passada, en no essè per entrà à n' es Presidi y axí y tot fà un' hora de voltera anant p' es carré d' els Caputxins. Cèrts edificis li fan pò y no hey gòsa passà per devant. Ha provat d' anà à qualque pòble y l' han enjegada amb males retranques. A Andalussia, per exemple, quant véren una senhora tan estranya y tan escandalosa, la me tancaren à dins una caixa de bous d' es tòros y l' enviàren allà ahont no hey plòu. Y fèren bé, perque Dona Veritat es sa criatura més caparruda del mon. Ella no s' entén de rahons, no está escalivada

de ses que li han fètes; tan si vòlen còm si no vòlen allà ahont es no pòt está sense dirnè quatre de fresques y d' aquelles que pican y inflan. Conech molts d' homos que quant la véuen giran cantó per no toparsè amb ella. Perqu' es lo més descarat del mon; s' en entra à dins una casa sense dí ase ni bèstia y ja la teniu cridant y roegant es caixals. Y no té una paraula dolsa à sa séua boca, es més aspre que la fèl; sempre grufny, sempre xèrra, rès li agrada, à tot tròba que dí.

Y à propòsit, no fá molts de vespres que tocàren à sa pòrta de s' humil cambra ahont escrich; vaitx obrí lo més franch del mon y me vaitx lopà cara à cara amb Dona Veritat.

—¿Que volíà? (li vaitx demaná amb cèrta desconfiansa.)

—Vench à veure 'l, (me contestá Dona Veritat entrantsèn y prenguent una cadira amb aquella *sans façon* que li es tan pròpia.)

Jò vaitx quedá de pedra, vaitx tremolà per breus instants, puñs ja me veyà s' arruixada à demunt. Vaitx fé un esfòrs per apareixe tranquil y vaitx torná dí:

—Y bé: ¿qué volíà de mí? perque.....

—Escolt, ¿vostè qu' escriu à L'IGNORANCIA?

—De vegades.

—Perque li volíà fé present que vostè no sab ahont té sa má dreita per escriurerhí.

—Y à vostè, ¿que lí impòrta? es conta séu? (li vaitx dí jò ferit à n' es méu amor pròpi y axecantmè de sa cadira tot violent.)

—M' hi impòrta y pròu; (cridá Dona Veritat) jò no fas mal amb ses méues paraules: ¿heu entén?

—Bòno, ja basta; arruix d' aquí; y, ¿ahont me vé aquesta filoua? Hala, hala, pás envant, no necessit consej de una xaruga còm vostè, vaja à n' es costat li regalarán uns xoquins, ¡no' m falta-va d' altre!

—Es que.....

No lo vaitx deixá acabá es mot, vaitx alsá sa cadira, y *pata-plum* l' hey vaitx esclafá à demunt es cap y tota plena de

sanch, cridant socors, y plorant llágrima viva Dona Veritat sortí de sa méua cambra mitx estormayada y mitx mòrta.

Desd' aquell dia ménos l' he poguda veure que may. Vaitx prometre escriure un article quantre aquesta senhora que se pòsa en còses que no li impòrtan y ja tench redactat s' epitafi que s' ha de posà à demunt sa tomba de tan antipática senhora. Mirau si vos agrada:

Dona Veritat aquí jau;
Quant morí nasqué la pau.

Perque es vé; allà ahont pòsa es pèus no hey ha sossech. S' en entra à una casa y díu à sa dòna:

—Mira tú, en llòch de passetjartè més valdria adobasses es calsons d' es téu homo y sa robeta d' es téus infants, ¿me vòls dí perqu' ets tan vayvera? vòls essè senhora y ¿sabs qu' ets? una xengué, una cursi. ¡Vat' aquí sa senhora d' es poy!

Y naturalment Dona Veritat ha de fugí cametes amigues per pò de qu' un mòble de casa no li vòl per demunt.

Y no se agüa. Tot seguit tròba un homo que pareix decent y ja la té armada.

—¿Y d' ahont vens perdulari? (li demana dona Veritat.) ¿Que vens de jugá sa setmaneta? ¡y es gat que jau à dins es fogons! ¡y sa dòna que fá badays! ¡y ets infants que badan sa boca à n' es vent! ¡Bòna es aquesta! y si demà no te pòts girá es capell cridarás y farás estametjos; y dirás qu' ets s' homo més desgraciat del mon, y heu serás; perqu' un ase es s' animal més ase! ¡Ala, ruch! meèm òbri es caixal à veure si has serrat.

Y jò pregunt are: ¿es axò aguantedó? hey pòt havè homo que puga sofrí aquestes paraules? Jamay. Perque si Dona Veritat parlás tot dolsament, y no ofengués y anás amb moxonies y callás sempre, ¡ja heu crech! tendria més amichs y amigues que no 'n voldria. Però es tan sèca, tan aspre, tan ofensiva, que fa molt bé sa gent en treurerlè à defòra, en atuparlè, en tancarlè, en posarlí mordassa perque call. Valga que de cada dia mos torna més véya, valga que pateix, valga qu' à sa hora ménos pensada farà es batagòt; però es llástima que no tengui rès que deixarmós perque

es pòbre, pobríssima; diuen que viu d' almoyna; lo qu' estrañy qu' hey haja persones que vulgan fé caritat à n' aquest mal trasto; qu' es muyra; demà mateix, ara mateix, si no fa més que nosa à n' aquest mon. Arruix, fora Dona Veritat!

¡Eh! ¿còm li agrada, Dona Veritat? ydò, torni vení à dirme que no sé escriure. ¡Hey tòrn!

F. G.

UN SÒMIT.

Recòrd qu' una nit somiava
Que jò anava de camí.
Y vaitx trobá plè d' angustia
Un nin còm un xeraff.

Els peüets duyá descalsos
Y pòbre ròba vestía.
—¡Per Deu donem una almoyna,—
Ploriñant me repetía.

—Jò som un pòbre horfanet;
No tench germans ni germanes;
No tench caseta ahont jaure
Pá sòls menj fá tres setmanes.

—Pòbre petit, (li vaitx dí:)
Jò et tornaré l' alegría;
Tú serás mon germanet
Un còm tú sempre 'n volía.

D' es fret y de sa rohuada
Casi casi estás gelat.
Vina hermós dins els méus brassos
Vina àngel méu estimat.

Jò vestiré el téu cosset
Amb sèdes y ròbes fines;
Jò calsaré es téus peüets
Perque no els punxen espines.—

—¿Y sempre m' estimarás?.....
—Sempre; mentres dur ma vida
Tú serás el méu consòl.....
—Y tú ma ditxa cumplida.

Y, sent tú ma germaneta
Ma vida et consagraré.
El téu amor y fineses
Mentres visca, agrahiré.....—

¡Mes l' ingrát me robá el còr;
Y còm lo tengué fugí!.....
Y jò d' aquesta passada
Casi casi 'm vaitx morí.

Aquí s' acaba aquell sòmit
Que despèrta em recordá:
Qu' à més d' un que jò conech
Los ho podria aplicá.

UNA SEUVATGINA.

UNA PARAULA FRANCA

Y UN PENSAMENT INDEPENDENT

À N' ES MÉUS COMPAÑS ESPORLARINS.

Més de dues vegades he tenguts pensaments de prendre sa ploma per dedicá unes quantes retxes à n' es laboriós pòble d' Esporles. Però còm jò som molt pererós, y llavò qu' à n' el día un s' ha de mirá tant amb s' escriure (s' entén per ferhó bé, perque ja sabèm que mos trobám à un temps en qu' es cá y es moix heu pròvan maldement surten mil desbarats pitjós qu' es que jò compònh,) havia desistit des méu propòsit fins qu' à la fi m' he arriscat, surta lo que surta.

Vaitx à parlá còm ja he dit, d' Esporles, d' aquest pòble qu' agrada tant à tots els que ténen sa sòrt de visitar-lo, pues may hey ha anat ningú que no n' haja quedat enamorat.

No vos pintaré ses belleses naturals que té perque seria massa llarch, ni tampoch es aquest s' objècte que m' he proposat amb aquest escrit.

Solament vos diré que mirat desde una altura en temps de primavera, pareix una canestreta de flòrs y verdó, tan poblat d' ametlés y altres plantes está es vall ahont se veu colocat aquest pòble.

Allá se pòt dí que no es coneixen ses sequies que tant sénten moltes altres viles, perque quant falta s' aygo del Cèl, multitud de fonts se cuydan de dá à ses tèrres sa frescó y humitat que los falta, y axí es que quant allá se tèmen d' un mal any per altres parts ja están mòrts de fam.

Afortunadament es conradós (si bé es vé que porían introduhí alguns adelantos amb so cultivá ses tèrres) no están tampoch de lo més atrassats, y hasta en certes còses van devant à molts d' altres.

Llástima que sa propietat no estiga més dividida, perque seria molta sa riquesa d' aquest pòble; però lo que pèrden els Esporlarins per aquest vent heu tròban per altre part, pues saben sorti de ca-séua quant los curtetja sa feyna, no s' arrufan privantsé hasta de lo més necessari còm fan à altres parts, quant no hey ha recursos per no abandoná es séu racó.

En quant à s' industria y comèrs no cregueu tampoch que dòrmin, pues de comerciants tots en ténen vèna y corren en qualsevòl còsa; y mos demòstran lo industriós qu' es aquest pòble ses fábriques de papé, es molins d' escòrxa y de guix; mogut tot axò per aygo per mèdi d' engiñoses màquines.

No falta tampoch una bona fàbrica de flassades que tant marxa amb aygo còm amb vapor, pues está dispòst per ses dues còses.

Ses demés industries están representades per hòns menestrals, tant sabatés, còm ferrés, fustés, picapedrés, etc., de mòdo que no sòls bastan per ses necessitats de la vila sinó qu' abasteixen à altres parts.

Afagiú à tot axò, una hermosa y deliciosa campiña regada per multitud de fonts que donan frescó y encant à n' es seus valls, una vejetació abundant, uns ayres purs y sanitosos, un clima apacible y un Cèl clá còm es que tenim à Mallorca y vos formareu una idèa de lo deliciós qu' ha d' essé aquest pòble.

No cregueu però que sa disfrut sa pau y tranquilitat que naturalment pareix s' hauría allá de disfrutá ni tampoch cregueu qu' els Esporlarins s' han sabut aprofitá sempre, de ses ventatges qu' els ofereix s' estat en qu' es tròban.

Dividits desde fá molt de temps per òdis polítichs (encara que generalment sense tò ni sò ni sèbre lo que pretenían) acabaren per fersé aquests òdis personals, resultant d' axò males voluntats, separacions y rencors, de mòdo que no hey havia dues persones unides, y còm cadascun tenia envèja de s' altre, sa feyan es mal que porían no pensant qu' el pagarian tots plegats.

De aquest mòdo passaren una dotsena d' anys se pòt dí amb una completa locura, y en lloch d' adelantá anaren perdent de cada día.

Però, afortunadament pareix qu' aquest periodo de paralisació ha acabat.

Afortunadament, repetesch, s' ha sabut arribá à una bona combinació amb s' elecció de ses primeres autoritats des pòble, vejentse ara reunides à n' es mando, persones que perteneixneren à diferents partits, estant ara units amistosament els qui méns se porían veure, els quals s' esforsan per relacioná y uní es demés per contribuhí tots junts à sa prosperidat des pòble, y axí es qu' en poch temps s' han fetes tantes millores qu' honran à n' el señó Batle y demés persones que l' han secundat.

Sí, Esporlarins, s' unió es el milló camí per realisá grans empreses; perque ses divisions may duan rés de bó.

Vòltros compreneu molt bé, que moltes fòrses reunides, encara que petites, arriban à ferné una de gran à sa manera que si à una fonteta qu' apenes forma seregay se n' hi uneixen moltes d' altres, arriban à formá un gran riu.

Al contrari qu' una fòrsa gran, dividida, arriba à no fé rés y vòltros ja veys que seria un lòco es que tenguent aygo suficient per fé rodá un molí la volgués dividí per tenirné dos y llavò no rodassen ninguns.

S' unió fortifica, sa divisió debilita.

Vos podria citá à mils d' ecsemples de s' Història que vos provarian aquesta veritat citantvos cassos de Generals que han dividit ses séues tròpes per milló atacá à dos ecsèrcits diferents, resul-

tant d'axò es quedá vensuts, quant segurament si no haguessen dividit ses fórses, atacantlos un després de s'altre, haurian quedats victoriosos; però no es ara sa méua intenció enseñarvos Història, ni crech tampoch que sían necessaris aquests ecsemples per provarvos una rahó que tots vòltros veys ben clara.

Seguiu, pues, esporlarins es camí qu'ara pareix comensau à emprendre, uniuvós tots p'es bé comú, olvidau tots es rencors, preniu per modelò Felanitx, Soller y altres pòbles que tant progressan de cada dia; sobre tot no olvideu qu'Esporlas ha estat sempre un pòble relligiós y no haveu de desmentí es vòltros antepassats, y per lo tant no perdeu ses bones costums ni vos tirèu de cap dins es vici, y recordau sempre que sa virtut ensalsa es pòbles, però es peccat los fá miserables.

Ara sòls falta dirvos que no m'ha mogut à escriure aquestes retxes cap classe de passió à un partit ó à s'altre, sinó que còm ja he dit antes de comensá, anava à parlá imparcialment y no voldria havè ofès à ningú en lo qu'he dit perque no ha estat aquesta sa méua intenció y pròu alèrta qu'he anat à no tocá ningú.

Es sa primera vegada que parl à n'es públich, som un atlòt jove y pòt sè que haja fet mal en dí còses en que jò no n'hi veyá. Si axò ha succehit ho sentiré molt, mentres qn' estaré molt content si contribuesch à fé un poch de bé à n'es pòble que m'ha vist corre de nin y del qual tants bells recòrts guardarà sempre mon còr.

FIGUERETES.

À LA PURÍSSIMA CONCEPCIÓ DE MARIA.

Lo Deu Pare Omnipotent
; Oh, Maria! en vòstro ser
Vos va doná el gran poder
Sobre nòltros escler-lent.
Jesús Fill de Deu y Vòstro
De gran sebre Vos colmá .
Y tant y tant nos amá
Que morí per amor nòstro.
Lo Esperit Consolador
S' uní de tal mòdo en Vos
Que còm à Espòs cariños
Vos doná lo séu amor.

Tota hermosa sou, Maria!
Y sens mácula ninguna;
Sou de Salem gloria summa
Y de Israël la alegría.
De nòstro pòble l'honor;
De pecadors advocada;
Reyna sa més ecsaltada;
Vèrge en prudència y candor.
; Mare clement y piadosa!
Pregau per nòltros sirvents;
Intercediu p' els vivents.
A Jesús, Vèrge amorosa.

P. G. F.

XEREMIADES.

Mos ha xocat es veure que sa compania que se propòsa canalísá ses aygos de Ciutat ha près es nòm de *La Gimnesiana*. Quant en tenia tants de més adequats à n'es séu objècte y de més parentesch amb sa nòstra terra.

Aquest nòm es estat triat segurament per referència à n'es nòm de *Gimnessies* que tengueren en temps antichs algunes de ses illes qu'ara perteneixen à n'es nòstro grup; però aquell que sap que en aquells sigles sòls se donava el nòm de illes *Gimnessies* à Ivisca y Formentera, y que Mallorca, Menorca y Cabrera que forman un altre agrupació aparte tenian el de Illes Balears, no pòt deixá de preguntá quina relació puga tení sa canalísació de ses aygos de Mallorca amb Ivisca y Formentera que son ses vertaderes y úniques *Gimnessies*. Es nòm de *La Baledrica* mos pareix que hauria estat més en harmonia amb sa història y geografia antiga d'es país, perque may Mallorca formá part des grupo de ses *Gimnessies*. Sia emperò es sant que sia, dirèm *Ora pronobis*, sempre que mos duga barato s' aygo abundant que necessitam dins Ciutat, sense perjudicá sa que sa tenim; y en que sia fent memòria de s' illa Tagomago.

**

S'altre dia perque els atlòts incomodavan un capellá lelo, y aquest s' incomodá; dugueren un atlòt... vuy dí, es capellá à n' els Capotxins.

L' ondemá perque els atlòts tomaren una dòna, à pòch vengué es que duguessen un altre atlòt... vuy dí, sa dòna à n' els Capotxins.

Despuís alí, perque un cá volia mossegá un señoret y aquest per natural defensa pegá una cosa à n'es cá, l' amo des cá estava empenat en fé dú à n'es Capotxins aquell señoret.

De tot axò deduhim qu' à n' el dia d' avuy per disfrutá de verdadera llibertad hem de procurá essé una de ses tres còses sigüents:

O atlòt, ó cá, ó Monicipal.

**

Aquesta vegada no es estat tant llarch còm s'altre, s' embalúm ó gábia posada à sa campana d'en Figuera. Es templete que la guarda ja torna está libre y contemplant ses guyes des torreons de La Sèu que van pujant y aprimantsè per graus de dia en dia.

Axí mos agrada. Que tot fassa vía y que no hey haja rès aturat ni empastanagat, perque ja se sab que es moviment es la vida.

**

Pareix que s'empedregat des carré de Sant Miquèl ja no 's comensará dins

es Dezembre còm estava anunciat. Nòltros trobám qu' aquesta determinació es bona perque s' anarhó fé just à demunt ses fires de Sant Tomás,.... vamos... trobavam qu' era una còsa que venia ben à repèl per tothom.

**

Ja comensám à veure per tot arreu tauletes de pastós de tèrre y molins de papé.

Axò vòl dí que ja es hora de compòndre es Betlèm devall unes ruhines. P' els aficionats à n' aquest entreteniment los recomanám ses ruhines qu' hey ha dins varios carrés de Ciutat que ja están acreditades perqu' han servits per altres Betlèms y duan ja molts añs de servici còm à *Ruhines*.

També los recomanám un llunadá qu' hey ha à un carreró molt estret entre es Mercat y es Born.

**

Aquesta setmana passada després de pòst es sòl sortia una vermeyó à ponent qu' uns deyan qu' era una aurora boreal, sense sébre que vòl dí boreal; y altres volian que fós un crepúsculo y res pús.

Nòltros creym qu' era s' empagahiment del Cèl quant veu lo que passa per Mallorca qu' altre temps no passava.

**

Per ara continúa ploquant per devés Ciutat.

Si vá axí per tota Mallorca, es d'esperá un bòn esplet d' òli perque será regulá que despres de ben abaurades ses oliveres vendrá un hivèrn de neu que los matorá tota sa malura que tengan y aquest que vé mos regalí una cohita còm ses que de tant en tant solèm veure dins aquesta illa.

**

Diumente passat à sa Plasa de Tòros hey hagué corregudes d' aquelles, d' aquelles; dos homos aragonesos donaren més de 150 vòltes de tot es redondel sumant una llargari de camí de 20 kilòmetros y 800 metros amb un' hora y mitja de corre à pas de tròt.

Vat aquí dos homos que sa Diputació podria contractá per acabá es ditxós *palau*, el qual si no es axí ne tendrèm *ab eternum*.

COVERBOS.

Recepta per curá insòmnia vulgo desvel-laments.—De bona salut, 77 grams.—D' extract de bona conciença, 90 gr.—De cumpliment ecsacte de ses obligacions respectives de cada qual, 17 gr.—D' amistat amb tothom, 21 grams.—De menjúa bona y seucilla per sopá, 99 grams.

Tot axò se mescla bé; y en seguida se posará es pacient dins un llit amb un bon matalàs, (si n'hi ha dos milló;) després, tindrà à demunt, una bona cotonada, y estarà dins un quarto ben tancat d'hont no puga senti vents, trons, ni guitèrres.

Nota.—Aquesta recepta deixa de produhí es séu bons efectes, sobre ses persones sigüents:

1.ª Aquells que ténen sa sògra renouera y ménos si es jove y robusta.

2.ª Aquells qu'heu sopat d'ous nials encara que sian blanchs com à papé, si aquests tenian coló.

3.ª Tots aquells vagos que'n lloch de menjá de sa ganancia, menjan de sa sustancia.

4.ª Aquells qu'es fan lletgí sa planeta y creuen en bruxerías.

5.ª Aquells pollos ó polles qu'adoran sa diosa *Mòda*.

6.ª Tots aquells qu'han escampat molta tinta demunt *pagarés*.

A tots es demés, vos assegura que farà un efecte bò y segú, es séu inventó, —*Un Metge Dormidó*.

**

Contan qu'una senhora molt remirada y prima de gust, tenia una teta per cuydarli un infant petit; aquesta era marinenca d'aquelles que no més van à la vila pe sa Corema quant s'han de confessá; succehia que cada vegada que s'infant plorava el duya à sa senhora y li deya:

—Aquest infant gruñy.

Sa senhora la va reñá varies vegades per aquesta falta, fins qu'à la fi sa criada va resoldre no fé enfadá més sa senhora.

S'infant torná plorá y el torná dú à sa senhora y li va dí:

—Senhora, aquest infant brama.

**

Contan qu'una vegada à un pagès instruhit li succehi que quant va está cansat de redolá quatre y cinch anys per Ciutat aprenguent de tocá guitèrra, va aná à sa séua vila per deixá sentí à n'es séus amichs una de ses tocades que milló sabia.

Se posá à tocá devant ells una sonata molt fina y quant ja estava cansat de puntetjá sa guitèrra, y esperava des séus amichs un esplet d'aplausos, va esclamá l'amo de la casa y li va dí:

—¿Quant has d'acabá de trempá sa guitèrra, Bièl?

**

Contan qu'un Tinent retirat una vegada li enviaren uns documents perque los firmás advertintli que bastava que posás mitja firma, ell ha nòm Gabriel Tomás y en llòch de firmá *Tomás*, heu prengüetan al peu de la lletra à n'axò de mitja firma que posá *Ga-Tó*.

CRIDES.

CALENDARIS AMERICANS

A s'Establiment d'Articles d'escriptori y objectes de Dibuix d'els Hereus de Don Gabriel Rotger, Cadena, 11, hey trobarán un preciosísim surtit de dits Calendaris, els quals se vénen à preus baratíssims; n'hi ha de 2 reales un fins à 24 reals als millós.

Preus ficosos.

Es calendari de L'IGNORANCIA qu'aquesta setmana qui ve s'acabarà, contendrà lo sigüent:

1.ª Tots els dies de l'any amb números gròssos; y perque se sápigá quin dia se à primera vista, ses festes duen un número diferent.

2.ª Tots es dies de sa setmana posats de manera que no sia necessari girá sa fuya fins es diumenge vespre.

3.ª Tots ets Sants de més devoció de tot l'any, dia per dia, y moltes vegades dos ò tres amb un día.

4.ª Totes ses festes gròsses y petites, movibles ò no movibles.

5.ª Una efemeride per cada dia de s'any de ses més interessants.

6.ª Un consey, ò remey, ò esperiència acreditada, ò recepta qu'ella tota sola val més qu'es Calendari.

7.ª Totes ses indicacions necessaris à n'els catòlichs en coranthòres, festes, dijunis, abstinències, ánimes, indulgències y altres.

8.ª Totes ses notícies útils à n'els qui van de fires per ses viles ò de festes de tota casta per fora-pòrta.

9.ª Moltes altres còses curioses sobre costums des pòbles.

10.ª Moltes glòses, covèrbos, endevinyes, preguntes, cavilacions, geroglifichs y demés carro-portal de pòrros-fuyes.

11.ª Es dies de gala, de corréu y d'altres còses.

12.ª Avisos à n'els qui festetjan y van de casá.

13.ª Receptes per curá es mal de ventre diari y remeys per altres malalties.

14.ª Advertències à n'els pagesos sobre es temps de sembrá, cohí y fé ses feynes des camp.

15.ª Ses llunes de tot l'any, els esclipses de sol y de lluna y es temps qu'ha de fé, si Deu ho vol.

16.ª Ses hòres de sortida y pòsta des sol, per tots els dies del any.

¿Encara voleu més còses?

Ydò n'hi haurá més encara, però no convé dirles totes. Ja les sàbreu en essé s'hòra; per ara contentauvós amb ses qu'he dites que son més que suficients per de mostrarvos y convencervós qu'aquest Pronóstich es baratíssim donat per cinch pessetes gròsses que compònen tres sous mallorquins, ò sia MITJA PESSETA castellana cada ecsemplá.

Per cinch pessetes vos ne donarán una dotzena que fa un vint per cent de ganancia.

Y si'n preniu cinquanta no vos costarán més que vint pessetes.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Quatre mestres d'escòla donan classes.*

SEMBLANSES.—1. *En que té boca y no parla.*

2. *En que té fuyes.*

3. *En que son primes.*

4. *En que'n fa plorá molts.*

XARADA.....—*Ca-la-fat.*

PREGUNTES.—1. *Es de difunts.*

2. *Quant un homo jove destitja que venga una diada sense que passa la séua joventut.*

3. *Un esclatasanch.*

CAVILACIÓ.....—*Rumis.*

FUGA.....—*Tal com fas tal cobrarás.*

ENDEVINAYA.—*Un ay.*

GEROGLIFICH.

X =

K E S I :

GIARDA

C O R T E S I :

MESTRE GRINOS.

SEMBLANSES.

1. *¿En que s'assembla un sabbatè à una cuynera?*

2. *¿Y una monèya à una guya de cosí?*

3. *¿Y una guya de cosí à una vila?*

4. *¿Y ses figues à ses gargamelles?*

REQUESENS.

XARADA

Un animal molt leal

Es ma primera y no res més;

Sa segona es al revés,

No está quieta quant fa mal;

Segona y prima es tal,

Que tot dòna vol essé;

Y sens méu tot, no potsé

Condret, persona ni animal.

TINET.

CAVILACIÓ.

LOR ABEL

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE CONSONANTS.

e . i . a . o . a . e . . y . i . a . a . e . .

ENDEVINAYA.

Jò visch à dins sa muntaña,

Pòchs dies baix à n'es plá,

D'hivèrn casi sempre'm veuen

Més d'estiu no'm veuen may.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Aremich: Hey anirà en podé.

8 DEZEMBRE DE 1883

Estampa d'En Pere J. Gelabert.